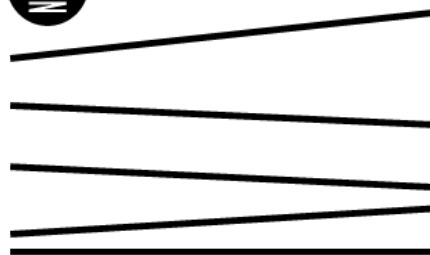

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Horn, Hans Iver.; ved H. I. Horn.

Kapertoget : et nationalt Syngespil i tre Akter

Kjøbenhavn : trykt hos Joh. Fred. Schultz, 1810

86 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

R
Apertogel
of Horn

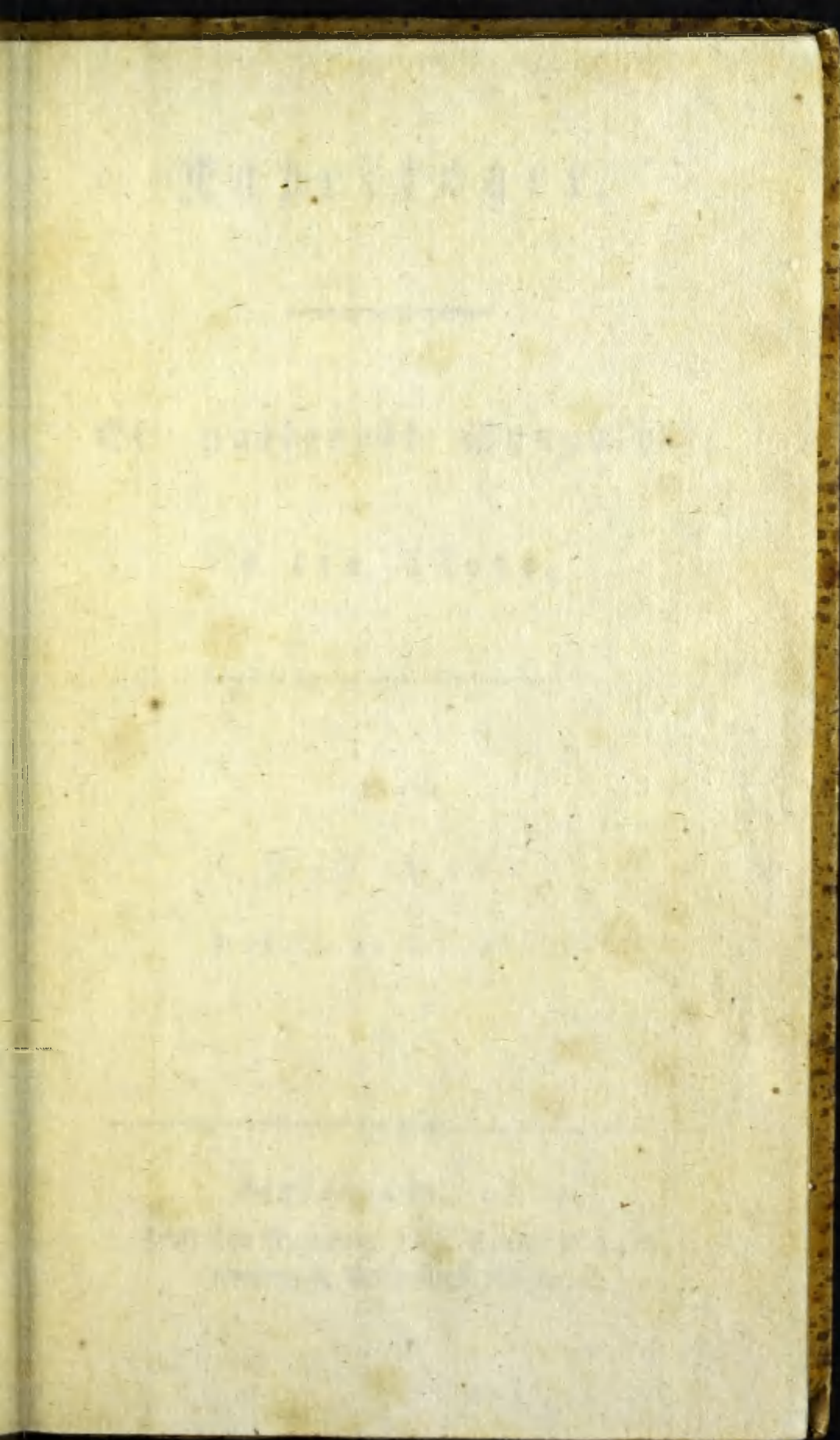
55, - 131

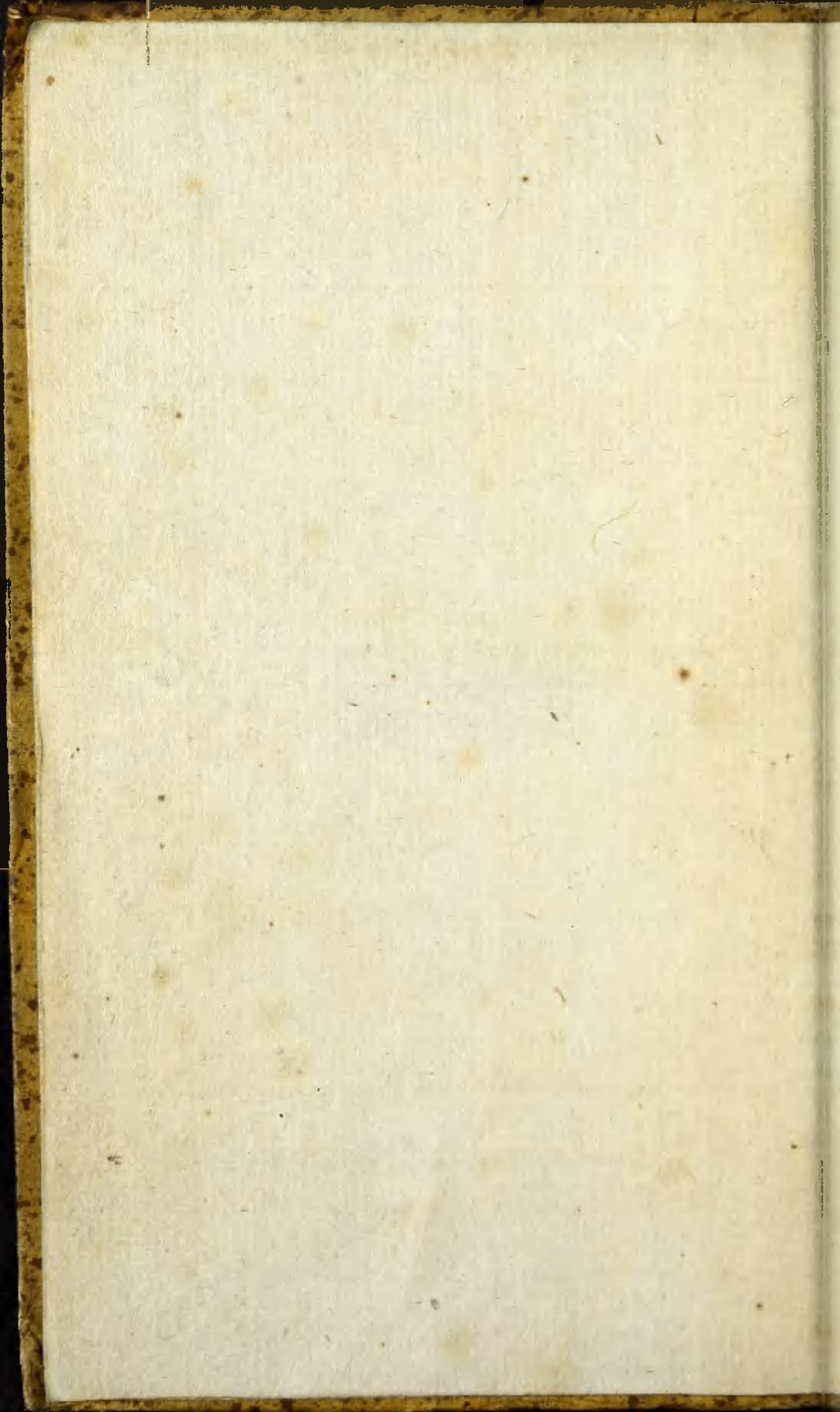
DET KÖNIGELIGE BIBLIOTEK

130020731916

Rapertoget.

Et nationalt Syngespil
i tre Akter.

Bed

H. S. Horn,

Doctor og Professor.

Kjøbenhavn, 1810.

Trykt hos Directeur Joh. Fred. Schalk,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

P e r s o n e r n e .

Ole Pedersen, en gammel Skipper, som boer i en
norst Udhavn, imellem Ferder og Christianssand.
For nærværende Tid Kapertkapitain.

Stine, hans Hustrue.

Lise, hans ældste Datter, forlovet med Anders.

Karen, hans yngste Datter, forlovet med Halvor.

Iver, hans Søn, 13 a 14 Aar gammel.

Anders, Styrmand; som man troer, i engelsk Fangens-
skab; forlovet med Lise.

Halvor, Styrmand, Anfører for Kystværnet; forlovet
med Karen. Han har udmærket sig i Slaget
den 2den April 1801, og bærer Medaillen paa
Brystet.

En Baabsmand.

En Kystværns-Mand.

Tvende Underansførere ved Kystværnet.

Tvende Priismestere.

Handlingen foregaaer først i November Maaned 1807.
Den begynder den ene Dags Eftermiddag, en Times Tid
før Solens Nedgang, og ender næste Dags Formiddag.
Scenen er i Ole Pedersens Stue.

Første Akt.

Første Scene.

Ole (allene.)

(Han er beskæftiget med at lægge nogle Klæder ned i en
Skibskiste. Man hører stærk Storm.)

Blandt tordnende Rædsler og skrækkende Farer,
Blandt Fiendernes lynildbevæbnede Skarer,
Ei synker de stridvante Krigeres Mod.
Naar Hære omstyrte, og tusinde segne,
Naar Død dem omspender, de Riække ei blegne,
Rask farve de Jorden med Fiendernes Blod.

Men Vindenes Piben, og Stormenes Susen,
Og Havenes Brølen, og Vølgernes Brusen
For graaehærdet Søemand er skønneste Lyd!
Naar Stængerne krummes, og Raaerne knage,
Og Rougene hvine, og Seilene brage,
Da syldes hans Bryst med oplivende Fryd!

Du veed jo dog, at Veiret pleier sagtne
Mod Morgenene.

Dle.

Ja, til det er for silbig.

Har Du da glemt hvad vores Lehnsmænd sagde;
At mange rige Ladninger af Fiendens,
(Seg gider ikke nævne ham, den Ufle!)
Har søgt til Strømstad i det sidste Uveir?
Dg vente blot paa gunstig Vind for Reisen?
Den har de nu — de maae gaae ud i Aften
Om de tør vove sig.

Stine.

Ja, det er Knuden,

Dle.

Hvad vilde mine raske Gutter sige
Om jeg lod dem passere tæt forbi os,
Dg ei forsøgte paa at faae dem tage?
Du veed, hvor villige de stakkels Gutter
Hvor raske, og hvor gierne de gif med mig
Foruden Hyre — smaat det er med Kosten —
Saasnartsom de sik høre gamle Dle
Selv vilde føre Kaperen.

Stine.

Det veed jeg;

Her blev jo sliq en Glæde her i Boigden,
Som om de vare budne til at bandse.

Dle.

Ole.

Naa! — hidtil har jeg ingen Ting udrettet;
 Forgieves er jeg gaaet ud at krydse,
 Tomhændet — næsten flau — jeg kom tilbage.
 De Unge tabe lettelingen Modet;
 Ei gaaer det an at prøve dem for længe;
 Nu har vi denne lykkelige Udsigt,
 Nu brænde de af Lyst og Mod og Iver,
 Nu maa der voves Alt.

Stine.

Endogsaa Livet?

Ole.

Ja, bedste Kone! — ja — endogsaa Livet. —
 Det var en Sag om dette gamle Hoved,
 Om denne Krop, som neppe kan sig bære
 Faldt for sin gode Konge, og for Prindsen,
 Om den blev slugt af Bølgen, for at hævne
 Et Fødeland, som faldt i Røver-Hænder! —
 Da Fienden tog mit Skib, min hele Rigdom,
 For hvilket jeg saa længe jeg har levet
 Har troelig pløiet Søen, troelig flæbet,
 Da tænkte jeg: — ”Du gav — og Du kan tage,
 Du Herre, som bestyrer vores Skiebne!
 Vor lille Gaard nok skaffer os vor Føde,
 Og Børnene kan gjøre som der’ Fader:
 Arbeide — frygte Gud — og tidlig spare.”
 Men da jeg fik at høre, Fødelandet

Var

Var røvet, haanet, skammelig mishandlet,
 Da skiald min hele Krop af billig Harm!
 Da soer jeg at forsøge hvad jeg kunde;
 Du veed jeg vover ei for egen Binding!
 Hver mindste Splindt jeg saaer af Fiendens Skibe,
 Hver Ende Loug skal være Kongen skænket,
 Og Du har intet derimod — det veed jeg;
 For længe siden gav Du mig Dit Minde.
 D, maatte jeg dog eengang være heldig!
 Kun eengang vise hvad jeg vilde giøre,
 Hvor gierne jeg opoffrer Alt for Landet! —
 D, Du, som skuer ned i dette Hierte!
 Du saaer hvor rolig jeg da bar min Skiebne,
 Hvor glad jeg da imodtog selve Døden! —
 Men, Stine! — seer jeg Taarer i Dit Øie? —
 Du angreer dog vel ei hvad Du har lovet?
 Er Offeret for stort?

Stine (med Taarer.)

Det kan det blive.

De.

Saa har Du da forandret Dine Tanker?
 Saa føler Du ei meer saa varmt for Landet?
 Saa higer Stine ogsaa efter Binding?
 Du kunde ønske Dig at vinde Penge,
 Guld kunde glæde Dig, naar Kongen mangler?
 Du kunde leve godt, naar Landet lider?
 Du kunde sove blødt og trygt, naar Prindsen,

Den

Den fromme — af! den ædle Kronprinds vaager,
 Og omspendt af Bekymringer betrygger
 Ved Mod og Klogskab Dig, og hele Riget?
 Det kunde Du?

Stine.

Det kunde ingen Kone,
 Som havde Dig til Mand, og fandt det Lykke
 At være elsket af en ærlig Normand! —
 Men let misliender Du Din kiere Stine.
 Naar yttred' jeg Begiærlighed til Velstand?
 Naar stak mig Andres Overflod i Dine?
 Naar hylde' jeg den Rige for hans Rigdom?
 Er simple Naar for mig da saa uvandte,
 Saa fremmede, som om jeg aldrig saae dem?
 Og bandsede vi stedsse da paa Roser?
 Erindrer Du i vore første Dage
 Hvor smaat vi levede — hvor knapt — hvor sparsomt?
 Og eied' sielden Mad til næste Morgen,
 Og knap en Draabe Mælk til vore Spæde?

De.

Jeg mindes dem, og mindes dem med Glæde!
 Da lærte jeg at nydes med det Lidet,
 Og brage Herrens Gaver, naar Han gi'er dem.

Run Salighed boer i den Røisommes Hierte,

Run rolige Glæder ledsage hans Fied.

Han graadig ei Rigdommens Dyrger begiærte,

Tilfreds med den Lob, som for ham_er bereed.

Stine.

Stine.

Ei Armod hans rolige Sind kan nedbøie,
 Ei nager ham Kummer, ei qvæler ham Nød,
 Ei mørkner Mismodigheds Taare hans Øie;
 Ved Arbejd han bøder mod Armodens Stød.

De.

Glad seer han i lave, men reenlige Stue,
 Sin raske, og blide, og huuslige Biv!
 Dg skulde ham engang Bekymringer kue,
 Hun styrker hans Mod, og forsøder hans Liv!

Stine.

Dg dersom da gavmild ham Skiebne tilsmiler,
 Dg skienker ham Himmelen blidere Aar,
 Til Armodens Hylte han ventligen iler,
 At lindre dens Smerter og læge dens Saar.

Begge.

Ei Sorg ham nedtrykker, ei Medgang ham hæver,
 Ei stoler han daarlig paa Høihed og Guld;
 Ved hælende Aften han frygtsom ei hæver;
 Han smilende segner til fædrene Muld.

Stine.

Ja, gode De! jeg har lært at savne,
 Ei har jeg glemt det. — Mindes Du den Aften,
 Da Budet kom om Kiøbenhavns Ulykke?
 Du bleguede og taug — fort var Din Pusten
 Dg stønnende. — Dg viltet var Dit Afsyn —
 Du gif til Sengs, og vilde synes rolig;

Jeg

Et nationalt Syngespil i tre Akter. II

Jeg lod som om jeg sov, og bad til Herren
At dog et Blund Dit Die maatte gænge;
Men stedse blev Du meer og meer urolig;
Jeg veed at Du tilbragte Natten søvnløs. —

Die.

Ja, det veed Gud — en saadan Nat er gruesom —
Men Fienden havde revet Danmarks Flaade!

Stine.

Da Dagen gryede tog Du mig i Armen,
Dg sagde blidt — "hvad mener Du, min Stine?
Vor halve Gaard vil Naboe Peder kiobe;
Jeg sælger den, og kiober mig en Skude;
Jeg veed hvor jeg skal faae en bygtig Seiler;
Den væbner jeg, og samler flinke Søemænd!
Blandt Voigdens Ungdom vist jeg finder mange,
Som er rede til at følge Die.
Saa gaar jeg ud til Rapers; — hvad jeg vinder,
Det skal tilhøre Kongen — Kongen ene!"
Saae Du da mindste Mishag i mit Die?
Stod jeg ei op og sendte Bud, til Peder?
Dg skyndte jeg Dig ikke selv til Salget? —
Kier var Du mig bestandig — det veed Himlen!
Men kierere Du blev — om det var muligt —
Ved denne Handling! — glad jeg saa Dig vise,
At Norge eier Mænd, som ere rede
At bære Offer frem paa Landets Alter.
Dg nu misgiender Du saa let min Omhed!

Ved

Ved Himmelen! ei vilde jeg forsøge
 At holde Dig tilbage, om jeg kunde;
 Kun denne Nat bli'er gruesom — mørk og stormfuld!
 Endnu eengang — for Himlens Skyld — jeg beer Dig:
 Vie blot til Dagen gryer!

De.

Jeg gaaer til Stranden;
 Jeg vil dog see om Veiret er saa farligt.
 (Han gaaer til Døren og møder Karen, til hvem han
 siger):
 Nu kom Du ret tilpas, min gode Karen!
 See til Du kan faae Moder lidt i Lune;
 Hun er saa mørk i Dag.

(Han gaaer.)

Tredie Scene.

Stine. Karen.

Karen.

O, gode Moder!

Naar pleier Du saa let at tabe Modet?
 Hvad fattes Dig?

Stine.

O, Barn — hvor Du kan spørge!

Ei troede jeg Dig saa uestertænksum. —
 Hør denne Storm — jeg frygter for Din Fader;

Han

Han gaaer vist ud i Aften for at krydse;
D., gid vi saa ham meer!

K a r e n.

Sat Dig, min Moder!

Maaskee er Faren mindre end Du troer den,
Saa vindesyg har aldrig Fader været,
At han for Guld satt' Folkets Liv i Fare;
Han skønner vist, naar det er Tid at seile.

S t i n e.

Nei, aldrig breves han af Vindesygge,
Men ædel Hævnelyst. — Han er saa opbragt;
Dg det med Rette, det kan ingen nægte.
Han gaaer vist ud saafremt det kun er mueligt,
Dg denne Muelighed, som kun et Vindstød,
En Stregs Forandring ganske kan kuldkaste,
Bestemmer min — maaskee for haarde Skiebne,
Mit Livs Lyksalighed!

K a r e n.

Stoel Du paa Fader,

Dg frem for Alt, paa Himlen som beskytter
Hver god og ædel Mand — hver som den ynder.

S t i n e.

Sa, sikkert ynder Himlen ham — den Gode!
Men ak! — Hvo kiender Himlens Raad? — hør, Karen!
Seg vil gaae hen til vores Naboe Peder;
Han er en troefast Ven — en ædel Diding,
Dg kyndig Svemand, har jeg hørt af Fader.

Et

Et Ord af ham vist vilde virke meget;
 En Oldings Raad er meer end Qvindestemmer.

Karen.

Gjør det, min Moder!

(Stine gaaer.)

Fjerde Scene.

Karen (allene.)

Glad jeg skulde blive,
 Om hun paa nogen Maade kun blev rolig!
 Men vist nok er hun ogsaa alt for frygtsom.
 (Hun sætter sig til at strikke, og synger:)

Stolt Søemand han farer saa vide omkring
 Over salten Sø;
 Han bringer saa mangen en kostelig Ting
 Til sin Fæstemøe.

Han fører saa mangen en dyrebar Viin
 Over salten Sø,
 Baade Silke, og Guld, og Hermelin,
 Til sin Fæstemøe.

Naar Landet faaer Feide, han farer frem
 Over salten Sø,
 Han iler til Forsvar for Arne og Hiem,
 Og sin Fæstemøe.

Et nationalt Syngespil i tre Akter. 15

Til Drlogs han stander som Klippen fast,
I den salte Søe;
Han fægter, om saldt baade Stænger og Mast,
For sin Fæstemøe.

Til Drlogs han drøyer saa mangen en Mand
Paa den salte Søe;
Ei sviger han Konge og Fødeland
Eller Fæstemøe!

Han styrer saa vaersomt blandt Banker og Skiar
I den salte Søe;
Dg tænker, naar Døden den er ham nær,
Paa sin Fæstemøe.

For Modbør han bauter og braser saa snild
Paa den salte Søe;
For Medbør han seiler som lynsnare Piil
Til sin Fæstemøe.

Han styrer saa sikkert den skummende Stavn
Over salten Søe!
Dg ankrer saa glad i forønskede Havn,
Hos sin Fæstemøe.

Men splitte de Storme hans Mast og hans Roer
I den salte Søe,
Dg knusede Bagstavn til Havbunden foer:
Da græder hans Møe!

O Gud! blev det vor gamle Faders Skiebne!

Femte

Femte Scene.

Lise. Karen.

Lise.

Geisflaget vaier alt — o Karen — Karen!
 Naar saae Du vores Fader saa paastaelig?

Karen.

Ua! Fader er en gammel kyndig Svemand;
 Han kender hvert et Skær, hver Steen i Fiorden;
 Han veed hvad Skuden taaler — frygt kun ikke!

Lise.

Du er nu altid uforsagt og modig;
 Du føler ei den Skræk vi andre føle,
 Fordi Du har Din Halvor tryg her hjemme.
 Var jeg saa lykkelig! — min stakkels Anders,
 Gud veed hvad Ondt han døier hos en Fiende,
 Som kan nedlade sig til at mishandle
 De Fanger, som han tog foruden Sværdslag.
 Troer Du, at jeg ei gierne saae ham hævnnet,
 Og hævnnet ved vor gode gamle Fader?
 Men Faren er for stor — det sige Alle.

Karen.

Sa, stakkels Anders — gid han var iblandt os!
 Men troer Du da mit Hierte gandske lukket
 For Fader — Moder — Alt — undtagen Halvor?
 Kier er han mig — ved Himlen — som mit Die;

Ei er han bange for en Fiendes Aſyn,
Det har han viiſt — ei frygter han for Stormen;
Dg var han ræd — ei kunde jeg ham elſke.
Høit bluffer Pigens Hierte for den Riække.

Karen.

Tapperhed og Mod antænder
Elſkov i hver Piges Bryſt.
Hellig er den Ild, ſom brænder
For den Mand, ſom ſtod i Dødt.

Liſe.

Ei daarer os Elſkernes Stemmer,
Som robede Feighed og Frygt.
Ei quindeligt Hierte forglemmer,
At Riæthed giør Hiemmet ſaa trygt.

Begge.

Dg falder den Vble for Fiendernes Sværd,
Dg ſtrømmer hans Blod af de klæbede Karer,
Da væder hans Pige med hedefte Taarer
Hans pyntede Gravhøi — og mindes hans Værd!

Karen.

Min Liſe! — hør — ei frygter jeg for Halvor,
Ei vil jeg giemme ham i Raklovnſkrogen,
Dg ſkiøndt hans Liv udgiør min hele Lykke,
Saa vover jeg dog heller ham end Fader.
Jeg veed han gif i Faders Sted med Glæde,
Saaſremt den Gamle kun blev rolig hiemme.

B

Dg

Dg blev han da — o Gud, jeg vilde sørge,
 Men altid finde Trøst i denne Tanke,
 At have glædet Moder, frelst min Fader.
 Jeg henter ham; — betroer ham Fader Skuden,
 Da veed jeg han ved mindste Vink er rede.
 O Gud! — og da blev Du og Moder rolig.

Lise.

Tak, gode Pige!

(Karen gaaer.)

Siette Scene.

Lise (alene.)

Gud! det var en Handling,
 Som vidner om den gode Siel Du eier.
 Gid Fader kun var villig — men jeg frygter
 Den Gamle laer sig ikke overtale;
 Han er for opbragt mod den lumske Tiende;
 Selv vil han hævne sig.

Syvende Scene.

De. Iver. Lise.

De.

See der, min Iver!

Der staaer Skibskisten — bær den ned til Stranden,

Saa

Saaſremt Du orker den. (til Liſe.) Hvor er Din Moder?
Beed hende komme hid.

(Liſe gaaer.)

Attende Scene.

Ole. Iver.

Iver.

Min gode Fader!

Du pleier ei at afſlaae min Begiæring:

Jeg har en Bøn til Dig.

Ole.

Du vil vel ogſaa

Forſøge paa at ſtrække mig med Stormen,

Og ſaae mig til at ligge rolig hiemme,

Smedens Fienden ſeiler tryk forbi os,

Og driver Handel og beleer vor Feighebed?

Iver.

Nei, Fader! ſeil med Gud! — jeg veed Du ſkionner,

Naar Faren er for ſtor — men kun tillad mig

At følge Dig paa dette Tog.

Ole.

Min Iver!

Du veed ei hvad Du beer mig om. — Det kuler

Saa haardt at Du viſt lettelig fortrød det.

Og før vi komme halvveis ud af Fiorden

Saa veed jeg vist at Du er ræd og søslyg;
 Ei har Du fareet før i slikt et Uveir.

Iver.

O, jeg er stærk, og rask, og taaler Soen,
 Og aldrig skal Du see mig frygte Stormen,
 Saalænge som jeg farer ved Din Side;
 Du skionner nok at hindre hvert et Uheld.

Ole.

Vor Skiebne er i Himlens Haand.

Iver.

Det veed jeg;

Men Mod og Kundskab tit afvende Faren.

Ole.

Glem ei, min Søn! at vi har meer at frygte
 End Storm og Uveir — huff, vi gaae til Kapers,
 Let kan vi treffe paa et væbnet Fartoi,
 Og nødes til at slaas mod Overmagten.

Iver.

O! gid det var saa vel!

Ole.

Hvor ubesindigt!

Tænk ei, at det er Leeg at gaae mod Fienden;
 Naar Ilden vælter ud af Fiendens Stykker,
 Og Røg og Damp betage os vor Nande,
 Og Kugler hvine fælt forbi vort Dre,
 Og Splinter fare rundt omkring som Sneefog,

Og

Dg Skrig af Saarede opfylder Lusten:
Da strækkes ofte Mænd, end lige Drenge.

Jver.

Ja, jeg er ung — men jeg er født i Norge,
Dg føler Norges Fryd, og Norges Kummer
Saa varmt, saa levende, som nogen anden.
D, gid jeg kun var Mand! og kunde bruges
I Kongens Tjeneste, og nød den Lykke
At faae Anledning til at hævne Landet;
Da skulde Du, min Fader! faae at høre
Din Jver ei er bange for en Fiende.
Dg skialv jeg nogentid for Fiendens Kugler,
Dg blev jeg feig, og vendte jeg ham Ryggen;
D, Fader! — o, da skædede jeg Dit Ansyn!
Tillad mig blot at følge Dig.

Die.

Kun libet

Du tænker paa Din ømme Moders Dvide,
Alt skielver hun for mig, og naar hun vidste
At Mand og Son paa eengang var i Fare,
D, da forøgedes den Armes Kummer!
Det er et grusomt Veir — stærkt raser Stormen —
Udseilingen er vanskelig og farlig —
D, gif det os uheldigt — blev vi borte —
Den Gode! da blev hendes Sorg fordoblet.
Hun holdt det ikke ud.

Jver.

Iver.

Hun vilde græde

Sin hele Levetid for Dig, min Fader!
 Og stundum skienke mig en kostbar Taare;
 Jeg følger Dig — tillad mig det — ved Himlen!
 Det var den første Bøn Du hørte af mig.
 Sædt blev der mig at synke ved Din Side,
 Og dele Skiebne med min gamle Fader.

Ole (affides.)

Den Dreng bevæger mig! — hvad skal jeg svare? —

(Til Iver.)

Du er min Søn, og kæk — vel! — følg mig, Iver,
 Saafremt Du kun kan faae Din Moders Minde. —
 Men hør, min Søn! Du viiste mig Dit Hjerte;
 Jeg øinede deri den Gnist, som ulmer,
 Og som maafløe snart bryder ud i Lue:
 Jeg øined Kierlighed til Fødelandet.
 Giv mig Din Haand, min Søn! og lov mig, sværg mig:
 At Landets Fiender evig ere Dine.

Iver.

Der, Fader — tag min Haand — forbandet være
 Den Dag da først jeg bryder dette Løfte!

Be g g e.

Alfader! — vi helligen sværge!
 Du hører det — modtag vor Gød!
 Om Fædrene=Fæder at værges,
 Og hævne den Spot, som vi leed!

uslukkeligt Hædet skal være,
Som Nordmand mod Næverne bære!
Og Dannemarks Fiender skal lære,
 At frygte cobaniſke Hæv!
O Himmel! du styrke vor Evne
Britanniens Udaad at hævne!
Og ſkulde end Kiølen da rævne,
 Og Hævbunden blive vor Grav.

Og ſviige vi Løftet, da falde
Din Brede — o Gud! paa os ned!
Dig, Himmel! til Vidne vi kalde!
Vi ſvore — Du modtog vor Eed!

Die.

Kom nu ihu, min Søn! at Du har ſvoret.

Iver.

Ja, evig ſkal jeg huſke det!

Niende Scene.

Stine De Forrige.

Iver

(løber glad imod Moderen.)

Min Moder!

Tænk! jeg har ſaaet Lov at gaae med Fader
Paa dette Tog.

Stine.

Og det ſkal ſkee i Akten?

Iver.

Iver.

Ja, hvis Du kun vil give mig Dit Minde?

Ole.

Kom ikke her den Dreng og overhang mig,
Dg gjorde mig saa blød som Vør — jeg maatte
Da give ham Tilladelse at følge,
Dog kun saafremt Du intet har imod det.

Stine.

I Herrens Navn, min Søn! ja, følg Din Fader,
Dg Himmelen beskytte Eder begge!

Ende Scene.

Halvor. De Forrige.

Halvor.

God Aften!

Ole.

O, god Aften, kiere Halvor!

Du kom nok for at tage Afsked med mig?

Halvor.

Jeg saae Seilslaget vaie der paa Skuden,
Dg kunde neppe troe at det var Alvor.

Ole.

Saa! — hvorfor det?

Halvor.

Nordosten kuler gruesomt,
Dg den er stik imod for Din Udseiling.

Ole.

Dle.

Men Skuden seiler som en Piil, det veed Du,
Dg vender som en Baad, og styrer herlig,
Dg jeg er kiendt i Fiorden.

Halvor.

Ja, det er Du.

Dg Skuden seiler godt, saavidt jeg skionner;
Men Matten falder paa, og tykt er Veiret,
Dg svært gaaer Søen, det kan ikke seile,
Dhi Søndenvind har stormet nu saa længe.

Dle.

Du frygter vel jeg skulde blive søesyg?

Stine.

Min Dle! spot dog ei med Halvors Omhed.

Halvor.

Hans Spot ei krænker mig — jeg veed hans Mening,
Han veed at det er Sandhed, hvad jeg siger.
At det er gruesomt Veir, det nægter ingen.

Dle.

Det vil Du lære mig? — Jør nogen tænkte
At der eengang en Halvor skulde fødes,
Da havde jeg seilt Fiorden Snese Gange,
Dg aldrig var jeg ræd fordi det kulte.

Hør, gode Halvor! — der — der ved Dit Hjerte
Der bærer Du det danske Flag, som Kongen
Har skienket Dig fordi Du eengang viiste
At Du var stærk og rask — men vee Dig — vee Dig

Saa-

Saa fremt det sidder kun til Stads paa Trøien,
 Saa fremt Du ikke elsker det som Lyset!
 Og dette Slag er haanet, Halvor! — haanet —
 Forbandet være hver den næsse Søemand,
 Hver mindste Dreng, som ikke bittert føler
 Den Krænkelse, som Røverne har viist det —
 Som ikke gik i Døden for at hævne
 Den Spot det leed!

Halvor.

Ja, Himlen er mit Vidne

Hvor inderlig, hvor høit, hvor ubegrændset
 Jeg elsker dette Slag — hvor glad jeg tabte
 Alt hvad der er mig kiert — og selve Livet,
 Ja, selv min Karen! for at see dets Vre
 Forsvaret, hævdet, hævnnet paa de Uffe,
 Som ikkun lumst, og under Venstabs Masse,
 Har vovet at angribe det! — Alt længe
 Jeg brændte efter Hævn — o, gid jeg kunde
 Kun vise Dig — kun vise Fødelandet —
 At ikke tomme Ord er Halvors Kiækhed!
 Ei har jeg talt af Frygt hvad jeg har talet;
 Men Dets Liv er kostbart for os alle.
 Du er en gammel Mand — o, skaan Dig, Ole!
 Betroe mig Skuden — Jeg gaaer ud i Aften,
 I dette Dieblig jeg letter Anker
 Og seiler ud — og faaer Du da at høre

At

At ræd jeg krob i Skiul for Dvermagten,
D, da foragt mig — had mig — nægt mig Karen!

Stine

(omfavner Halvor.)

D, Gud velsigne Dig! — (til Ole): Min bedste Ole!
Nu kan Du være tryk og rolig hiemme;
Jeg veed Du ei forsmaaer et saadant Tilbud.

Ole.

Tak, Halvor! — Tak! — nær havde jeg miskiendt Dig,
Nær troede jeg at Halvor og var bange.
Men mindes Du Du har et andet Ombud?
Anfører er Du jo for Kystmiliken,
Og kom der noget paa, og Du var borte,
O! aldrig glemte jeg, at have hindret
Min Halvor fra sin Pligt mod Land og Konge.
Desuden, Halvor, tabte jeg den Glæde,
Som jeg for ingen Priis laer mig berøve:
Den Glæde selv at gjøre Fienden Skade,
Den Glæde selv — ifald det kun er muligt,
At hævne noget af den Vold — den Uret,
Den Haan de har udviist mod Dannerslaget.

Ellevte Scene.

En Baadsmand. De Forrige.

Baadsmanden.

Nu har vi hivet Skuden under Anker,
For. Mers. Seil kastet løs — og alt er rede;
Vi vente kun Kaptainen.

Ole

Die.

Jeg er færdig. —

I Herrens Navn — Farvel, min gode Stine!

(Han kysser hende.)

Stine.

O, Gud ledsage Dig!

Die

(ryster Halvers Haand.)

Farvel, min Halvor!

Chor.

Held for Konge, Fødeland!

Held for Dannerslagets Vre!

Evigt, evigt kiert det være,

Helligt for hver Norges Mand!

Hæv det hvo som hæve kan!

Evigt, evigt kiert det være!

Hæv for Dannerslagets Vre!

Hæv for Konge, Fødeland!

Hurra! — Hurra! — Hurra!

(Iver og Baadsmændene tage Skibskisten.)

A n d e n A k t .

F ø r s t e S c e n e .

Stine (allene.)

(Det er Morgen. — Stine sidder ved et Bord med en Bog for sig; — Hun lægger Bogen sammen.)

D , Gud skee Lov! nu er mit Hierte lettet!
Nu føler jeg den Roelighed Du skienker,
O, Fader! hver som tillidsfuld anraaben
Din store, Din uendelige Godhed!
Jeg gav min Sorg i Dine Faderhænder,
For Dig udstøtte jeg min Frygt, min Kummer,
Du letted' den, og sendte Trøst og Tillid
Og Mod, og Haab i det beklemte Hierte!
Nu møde mig hvad Himlen har besluttet,
Nu send, o Gud! hvad Skiebne Du befaler,
Din Villie skee! taalmodig skal jeg bære
Det tungeste, det sorgeligste Uheld,
Thi Du — Du selv udrustet' mig med Styrke!

Du

Du lærte mig at føle Du er naadig,
 Saavel naar Du tildeler Sorg, som Glæde,
 At selv Din Straf er Godhed, er Velgierning!
 (Hun lægger Bogen bort paa en Hylde.)

Anden Scene.

Stine. Karen. Lise.

Stine.

God Morgen, mine Børn!

Karen.

God Morgen, Moder!

D, hvorfor er Du staaet op saa tidlig?

Jeg troede at Du sov endnu.

Lise.

Jeg frygter

Du har kun sovet lidt — jeg veed Du pleier

At nyde liden Roee naar Gaer er borte;

Dg mindst i Nat.

Stine.

Ja! Du har Ret, min Lise!

Ei har jeg lukket Diet; — hele Natten

Jeg kastede mig hist og her paa Leiets,

Dg hørte Stormens græsselige Tuden,

Dg Hagl og Regn, som skyllede i Marken.

Da tænkte jeg paa Fader og min Iver!

Og kunde Sønnen da mit Die spørge,
Naar alt hvad jeg har kiert er stedt i Fare?

Karen.

O, Himlen har beskyttet dem!

Stine.

Det troer jeg,

Det haaber jeg, mit Barn; — nu er jeg roelig,
Skiondt intet Blud har hvilet paa mit Die;
Men jeg forlod min Seng, og bad til Herren,
Og denne Bøn har spørget mig — O, Piger!
O, gid I altid levende maae føle
At Trøst i Modgang kommer fra den Høie,
Fra Ham, som fører Støvet's Rød, og veier
Dets Jammer, og beregner vore Kræfter.
Kom, min Børn! vi ville glade synge
Her' Faders Morgensang, hvormed han ofte
Har vækket mig det første Dagen gryede,
Og trøstet mig, naar Modet vilde synke.

Alle.

Som Børn vi roelig overgive

Vor Skiebne i Din milde Haand!

O, Fader! Du vor Tilflugt blive!

Til Dig opløste vi vor Aand!

Taalmodig Tillid Du os lære!

Din Villie os hellig være!

Hvo talte Taaren til vort Døie?
 Hvo veiede vor Kammers Døgt?
 Hvo maalte Grændsen for vor Nøie?
 Hvo tog os i sin Varetøgt?
 Hvo gav os Kraft til Sorg at bære?
 Kun Du, vor Gud — Dit Navn fæe Vre!

Hvo var det, som os Hælb tilbødte?
 Hvo deelte vore Glæder ud?
 Hvo paa vor Bane Fryd os sendte?
 Hvo uden Du? Algodheds Gud!
 Taalmodig Tillid Du os lære!
 Din Villie os hellig være!

Lise.

Gud veed, om vi skal mere faae at høre
 Vor Fader sange denne Sang! — Om glæde
 Vi oftere den Sieleroe skal fæe,
 Som straalte af hans Døie, naar han sang den!

Karen.

D, hvorfor frygte? hvorfor tabe Modet?
 Hvi vil Du nedslaae alle med Din Tvivlen?
 Men, Moder! Du har vaaget hele Natten,
 Nu har jo Stormen lagt sig — Du er trøstet;
 Giv Dig til Røe — maafæe Du kunde sove;
 Du i det mindste faaer en lille Hvile.

Stine.

Ja vel, mit Barn — jeg trænger til lidt Hvile,
 Søvn venter jeg mig ei.

(Stine gaaer.)

Tre

Tredie Scene.

Lise. Karen.

Karen.

Naa, gode Pige!

Skal ſtedſe da Dit Anſigt viſe Kummer,

Dg ſkal jeg aldrig mere ſee Dig rolig?

Lise.

Du veed min Sorg, Du kiender den, min Karen!

Du veed hvor dybt, hvor ſmertende jeg føler

Min gode — af — min ædle Anders Vanheld!

At leve uden ham er meer end Døden!

Dg dog — ved Gud — jeg fandt mig i min Eliebne,

Var han kun død — da leed han ikke mere;

Da bar jeg taus min Sorg — bar den allene,

Dg offrede hans Minde hede Taarer!

Men han er fangen — fangen af de Uſle —

Dg fangen uden Slag — ſaa lumſk — uhævnet —

Tænk, hvor det krænker ham, at Landets Fiender,

Med Haan, ſom kun en Britte kan udviſe,

Skal nævne ham den ſtolte danſke Flaade

Forhaanet, røvet! — viſe ham de Etærne,

Hvorpaa han ſelv har vovet Liv og Ære,

Dg fægtet under Dannemanden Jeſſen,

At være nu i brittiſk Vold — ſaa ſkændigt! —

Tænk, hvor det krænker ham, at være bundet,

Da Fædrelandet kræver hver dets Sønner

Til modigt Forsvar! — nu at være hindret
 Fra broderlig at tage Deel i Krigen,
 Og hævne Landets Vold, og Landets Trængsel!

Karen.

Sa! det er gruesomt for hver ædel Søemand,
 Og sikkerlig det krænker ham, den Gode!

Lise.

Og nu min Fader, og den raske Iver,
 Som vi maaskee for sidste Gang har favnet!

Karen.

Din Sorg er billig — men — tilgiv mig, Lise!
 Hvo føler nu sin egen Sorg?

Lise.

Nei, Karen!

Nei, ikke den allene — hele Landets
 Medboier mig med ubegrændset Summer!
 Og intet Haab til Redning — ingen Udfigt
 Til nogentid at øine Landets Frelse!

Karen.

So, Lise! der er Haab — og vi skal frelles!
 Ei tabe Norges Søner hastig Modet;
 End har vi raske Krigere tilbage,
 Og Mænd, som have Kraft, og Mod i Brystet,
 Og alle ere rede — vee den Fiende,
 Som fræk tør nærme sig til Norges Kyster!

Lise.

Men Fiendens Dvermagt?

Ka=

Karen.

Skal bukke under
For norske Mænd, som indtil Doden værge
For Konge — Fødeland — for Huus — for Arne —
For Hustru — Børn — for Eiendom — for Norge!
Stil Du Din Sorg — fat Mod — end kan vi haabe!
Og overalt — tilgiv mig den Erindring —
Skaan dog Din elskede, Din omme Moders
Alt blodende, alt sønderknuste Herte!

Lise.

Naar graanende Himmelen truer,
Og varsler om Død giennem brede Oceaner,
Da banker den Seilendes Herte af Frygt!

Karen.

Den modige Søemand ei gruer;
Han kløver de steileste Bølger, og baner
Sin Vej giennem Havet, og seiler saa trygt!

Lise.

Naar Jordskielvets rædsomme Bragen
Med Undergang truer den røstende Vellig,
Da størknes Indvaanerens isnende Blod!

Karen.

Men midt under Husenes Knagen,
Hans Himlens Beskiærmelse venter saa rolig,
Og Tilid til Forsynet styrker hans Mod!

Lise.

Naar Modgangens Lynstraale blinker,
 Og Kummerens hvæssede Pile os saare,
 Da føle vi dybt deres smertende Braad!

Karen.

Om Modgangens Lynstraale blinker,
 Og Kummerens hvæssede Pile os saare,
 Taalmodighed fløver den smertende Braad!

Lise.

Naar Skiebnen os gruesom tilvinker
 Kun Rædsler og Farer — da rinder vor Taare!
 Med Bæven vi flue den truende Lod!

Karen.

Naar Haabet os smilende vinker,
 Da høves vort Hjerte, da standser vor Taare,
 Da strækkes vi ei ved den truende Lod!

Begge.

Belgiørende Haab! naar Din Straale oplyser
 Vor mørke, ubæbende, vildsomme Sti,
 Da Sielen for bundløse Afgrund ei gyser,
 Og Foden med Tryghed den vandrer forbi!

Fjerde Scene.

Halvor. De Forrige.

Halvor.

Tak for den skionne Sang!

Ar-

Karen.

Saa Du har hørt den?

Du lurer dog vel ikke paa Din Karen?

Halvor.

Jo, nu for første Gang. — Jeg kom til Døren;

Alt udenfor jeg hørte Eder synge,

Og vilde ei forstyrre Eders Vise.

Jeg hørte kun det sidste Vers — o, Piger!

Syng det engang endnu.

Karen.

Vil Du, min Søster?

Lise.

Ja, for Din Halvors Skyld.

Karen.

Naa, Lise! Lise!

Du vil nok prøve paa at faae mig skinsyg? —

Tag Dig i Agt — maaskee det kunde lykkes —

Nei, evig evig elskte gode Halvor!

Nei, aldrig skal jeg tvivle om Din Trost!

Kom, Pige — lad os synge — jeg begynder!

Jeg vil dog først opfylde Halvors Ønske.

Om Modgangens Lynstraale blinker,

Og Kummerens hvæsende Pile os saare,

Taalmodighed sløver den smertende Braad!

Naar Haabet os smilende vinker,

Da hæves vort Hjerte, da standser vor Taare!

Da strækkes vi ei ved den truende Lød!

Alle.

Alle.

Belgiørende Haab! naar Din Straale oplyser
 Vor mørke, ubanebe, vildsorme Sti,
 Da Sielen for bundløse Afgrund ei gyser,
 Og Høden med Tryghed den vandrer forbi!

Halvor.

Ga, Elskede! med Bished vil jeg haabe
 At nyde evig Fryd i Dine Arme. —
 Men hvordan lever gamle Moder Stine?
 Mon hun har sovet lidt?

Karen.

Nei, hele Natten
 Har hun tilbragt foruden Søvn — nu troer jeg
 Maaskee hun slumrer lidt.

Lise.

O, gid hun maatte!
 Jeg skal gaae ind og see om hun er vaagen.
 (Lise gaaer.)

Femte Scene.

Halvor. Karen.

Karen.

O, siig mig, Halvor, siig mig, tør vi haabe
 At see vor Fader meere? jeg trøster andre,
 Og trænger selv til Trøst — til Trøst af Halvor! —
 Siig kun Din Mening — troer Du det er muligt

For

For noget Skib at bierge sig i Søen
I saadant Veir? — naar hørte Du dets Mage?

Halvor.

I Søen nok — saalænge alting holder;
Dg alt er nyt og godt paa Faders Skude,
Dg Vinden var Nordost — den bar fra Landet;
Først imod Morgenens blev Vinden sørlig;
Da sagtnedes det skrækelige Uveir.
Er han kun kommen lykkelig i Søen,
Saa troer jeg han har ingen Nød.

Karen.

Men Fiorden?

Halvor.

Ja, Fiorden, den er rigtig nok lidt farlig.

Karen.

Lidt farlig? Halvor, — spørg ei med min Angest!
Jeg veed jo nok hvor fuld den er af Banker
Dg blinde Skær — jeg veed han havde Modvind;
Jeg veed jo nok, at han har maattet baute
Den hele Mil, før han har rækket Søen,
Dg lidet Rum at baute paa.

Halvor.

Men Fader

Har bautet der saa mange Snese Gange,
Dg er saa kiendt som hjemme i sin Stue.
Er han kun kommen Fiorden ud lidt tidlig,
Før det blev alt for mørkt, saa er det mueligt.

Ka=

Karen.

Kun mueligt, Halvor!

Halvor.

Veier jeg min Tale?

Karen.

Ja sikkerlig, Du veier den, det seer jeg!
Jeg hører Du vil nødig ud med Sproget,
Jeg mærker alt for vel Du selv er bange,
Og denne Forbeholdenhed er værre,
End om Du aabenhjertet vilde sige
Din Mening om hans Tog.

Halvor.

Men, gode Pige!

Troer Du jeg nogentid har villet dølg,
At han har været stød i megen Fare?
Men huff Din Sang — og huff: at midt i Faren
Kan Mod og Sindighed saa ofte frelse.

Siette Scene.

En Kystværnsmand. De Forrige.

Kystværnsmanden.

Kom, Halvor! kom! jeg troer vi vinder Fienden;
Jeg seer to store Seilere i Søen;
De styre hid, saasremt jeg ikke feiler;
Men Veiret er saa tykt, og Lusten taaget,

Saa

Et nationalt Syngespil i tre Akter. 41

Saa man endnu kan ikke skille Flaget,
Men vist nok er det Engelske, det troer jeg.

Halvor.

Men er de væbnede?

Rystværnsmanden.

Det maae de være,

Thi ellers nok de skæde vore Havne;
Men Skroget kan man ikke rigtig sene;
Der er nok et Par Miil endnu fra Landet.

Halvor.

Hejs Flaget snart, at Folk kan komme sammen;
Ses kommer efter strax.

(Rystværnsmanden gaar.)

Syvende Scene.

Halvor. Karen.

Halvor.

Et Kys, min Pige!

Karen.

Ja, Halvor! (Kysser ham.) o! var det kun ei det sidste!

Halvor.

Na! det har ingen Nød — Farvel, min Karen!

(Hun slænger sig om hans Hals under Retournellen.)

Karen.

O, Halvor! min Halvor! Du skuer de Taarer
Som rinde for Dig!

Hal-

Halvor.

O, Pige! min Pige! Din Graad mig kun saarer!
 Jeg strider for Dig.

Karen.

Om Halvor kun stred for den elskende Pige,
 Allene for mig,
 Da vilde jeg bedende, knælende sige:
 Bliv, Halvor, hos mig!

Nei, flyder Dit Blod, det for Norge skal flyde.

Halvor.

For Norge og Dig!

Ei er det for kostbart naar Pligterne byde.

Karen.

Men kostbart for mig!

Halvor.

Dg skulde Din Halvor da frøgt som sig haane,
 Naar Landet har Krig?

Karen.

Nei, Halvor! selv vilde jeg Elskeren haane,
 Som skulede sig!

Men skulde jeg Dig, Du min Elskede, miste,
 Dg faldt Du i Krig,

Med Graad vil jeg jorde Dit Støv i sin Kiste
 Dg kysse Dit Liig!

Hal-

Halvor.

Jeg iler til Striden og kom-
mer tilbage,

Tilbage til Dig!

Jeg da med Tilfredshed den
Vellyst ſkal ſmage

At favnes af Dig!

Karen.

Til modig til Striden! Kom
heldig tilbage,

Tilbage til mig!

Og ſtolt af Din Daad jeg den
Vellyst ſkal ſmage

At favnes af Dig!

Otteende Scene.

Stine. De Forrige.

Stine.

Jeg syntes, Værn! jeg hørte fremmed Stemme.

Var her en fremmed Mand?

Halvor.

Ja, Ryſtmilitſen,

Som ſtaaer paa Udkig, var her.

Stine.

For at melde?

Halvor.

Ja, han har ſeet to Seilere i Søen.

Stine.

Og dog vel aldrig Faber der iblandt dem?

Halvor.

Nei, det er ſtore Skibe.

Stine.

Altsaa Fiender?

Hal-

Halvor.

Saa meente han, men det er ei saa sikkert.

Stine.

O, Halvor! dølge kun ei at her er Fare;

Seg er bereed paa Alt.

Halvor.

Seg vil see efter,

Om man kan skønne hvad det er fra Fjeldet.

Karen.

Kom snart igien!

Stine.

Ja, bide nu ei for længe,

Men kom igien, og siig os hvad Du sinder.

(Halvor gaaer.)

Niende Scene.

Stine. Karen.

Stine.

Saa skulde de besøge disse Hytter?

Dem troede jeg for smaae for deres Attraae.

Karen.

Og hvad er da for lidet for en Røver?

For dem, som uden Straf, og uden Hinder

Kan øve Riddingsdaad, og Vold, og Hærværk?

For den, som tabte alt Begreb om Ære!

Com fiender ingen anden Lov end Magten?

Stine.

Stine.

Dg den misbruge de til voldsom Udfærd
Mod ubevogtet Svagbed!

Karen.

Dg mod Qvinder!

Thi fægted de ei altid helſt mod Qvinder
Dg rolige, og værgeloſe Landmænd
Dg ſpæde Børn og Qldinger? — Her troe de
At finde Kyſten blottet — uden Forſvar:
Her vove de en Landgang.

Stine.

Ei ſkal Rovet,

Som de kan bringe hjem fra diſſe Egne,
Fornøie deres Graadighed.

Karen.

Men, Moder!

Har vi da ikke Huſe, ſom kan brænde?
Dg kan ei dette Syn fornøie Britter?

Stine.

O, Krigere! o, lærer dog af Normænd,
At være Menneſker i Stridens Hede!
At værgeloſ Uſkyldighed og Svagbed
Kan vente Forſvar af en ædel Fiende.

Velfignede, hædrede være de Helte,
Som ſukkende blotte det hvæſende Sværd,
Som nødige omſpænde det dødsſangre Belte,
Men møde med Glæde den tapreſte Hær!

Som

Som nedrig ei haane
 Den Kiække, som saldt,
 Som hadre, som skaane,
 Som frede om Alt!

Begge.

Held vorde den Kriger, der fredsom beskytter
 Selv Fiendernes rolige, سراætætte Hytter!

Karen.

Banære og dybeste Skiandse! forfølge
 Den Røver, hvis Fryd var Uvæbnedes Nød:
 Som lumft farer frem over skumrende Bølge
 Og værgeløs Ufflyd omspænder med Død!
 Som jublende fluer
 Det hvirvlende Brag
 Af hvinende Luer
 I fredsemme Dag!

Begge.

Hans Navn vorde glemt, og hans fiendige Rygte
 Gienlyde kun der, hvor hans Bold man kan frygte!

Stine.

Ja, skrækkelig er Tanken om de Rædsler,
 Som Krigens Ild udspreder over Jorden!

Karen.

Og snart — af — alt for snart maaskee vi so!e,
 At Fiendens Graadighed kan række Norge!

Stine.

Stine.

O, Britte! skionner Du hvad Ondt Du voldte!
Den Ulyksalighed, som Jordens Sønner
For Dig, og Dig allene maatte prøve!
Den Gruesomhed, som avles af Din Vælde,
Din Graadighed, Din ubegrændste Attraae
At sluge Verdens Guld, og Verdens Lykke,
Din Gierlighed, hvormed Du har besudlet
Hver Plet af Verden, hvor Din Gud har været,
Din grændseløse Higen efter Rigdom!

Karen.

Gud! han har brugt sin Rigdom til at haane
Den hele Slægt af Menneſker paa Jorden!
Kun til at saae Uenighed og Laster,
Og hvæsse Sværd mod Sværd, og kiope Tredragt!
Og nu — og nu — o denne Dag, min Moder,
Jeg frygter har indviet mig til Kummer!
Jeg bliver stedse meer og meer urolig;
Og Halvor tøver længe — gode Moder!
Jeg gaaer at møde ham.

Stine.

Ja, gaae, min Karen!

Men bring ham hid, at jeg kan faae at vide
Hvad han har feet fra Fjeldet.

(Karen gaaer.)

Tiende Scene.

Eline (allene.)

Stakkels Pige!

Du frygter for Din Halvor — jeg forstaaer Dig. —
 Og er da denne Dag bestemt til Taarer?
 Min Ole! — Har Dig Himlen naadig sparet?
 Og Dig, min Iver! Eller skal jeg søge
 De fiere Liig ved klippesfulde Strandbred?
 Da hævn dem, Gud! — da falde mine Taarer,
 De falde hede, brændende, og tunge
 Ned paa Din haarde, blodbestænkte Tøse,
 Ihvo Du er — Britanniens Bestyrer,
 Som udsipper Ild, og Død, og Skræk til Jorden!
 O, England! o, eier Du da ikke
 Een ædel Borger? — Een, som ei henreves
 Af Gierrighedens Strøm og brittiff Hovmod,
 Og Ringesagt for Mennesker, for Dyden,
 For alt hvad der er godt, og stort, og ædelt,
 Som ei foragter alt, undtagen Penge?
 O, hør hans Røst — Han nodes selv at haane
 Din Idræt da — og klædes ved Din Udsæd!
 O, hør ham, Britte! hør ham, naar han varsler!
 End lever Hævnens Gud: skielv for den Time,
 Som bringer Dig Giengjældelsen! — Den kommer,
 Den kommer vist! — maaskee den alt fremstrider!
 Skielv for den Dag, da Du engang skal bøde

For

Et nationalt Syngespil i tre Akter. 49

For Strømme Blod, som Du har forarsaget,
Og Millioners Nød, og Graad, og Jammer!

Min Ungdoms-Lid i Fredens Ly
Gled, uden vilde Glæders Brimmel;
Ei mærkedes af Krigens Sky
Mit Forars stille, blide Himmel.

Min Ole beiled' om min Haand;
Jeg gav ham den; med den mit Hjertes
Og evig signed' jeg det Baand,
Som mig hans Værd at kiende lærte!

Ei altid var mig Skiebnen blid;
Jeg tit med Armod maatte kiampe:
Kun Sparksomhed og huuslig Flid
Dens grumme Anfald kunde dæmpe.

Jeg Velstand nød fra Himmelen;
Maaskee mig Herren vilde prøve;
Maaskee for høit jeg skatted' den,
Og derfor lod Han mig den røve.

Men Krigens Næbster glemtes mig
Til Alderdommens mørke Dage!
Da, Himmel! det behaged' Dig,
Jeg dem saa bittert skulle smage.

O, havn hver Draabe Blod, som flød!
Hver Enkes Suk, hver Moders Taarer!
Havn Spædes Naab! havn Armes Nød!
Straf dem, som Skyldfrie Hjertes saarer!

Dog — Havn og Straf tilhøre Dig,
 Som ene bømmer Støvets Sønner;
 Du styrer Alt saa viselig;
 Du straffer mildt — Du gavmild lønner!

Ellevte Scene.

Stine. Lise.

Lise

(Kommer løbende ind.)

De komme alt — o, Moder! — Gud! — de komme!

Stine.

Hvem komme, Barn?

Lise.

O, Fienden, Moder! Fienden!

Stine.

Det er jo dog endnu ei ganske afgjort;
 Man veed det ikke vist.

Lise.

Jo sikkert! sikkert!

Jo store Skibe vise sig i Fiorden;
 De styre hid!

Stine.

Men er det derfor Fiender?

Og overalt — det er hvad vi kan vente;
 Vi har jo Krig med Nøvere — vær rolig!

Lise.

Lise.

O, Gud! o Gud!

Stine.

Kun rolig, Lise! rolig!

Tolvte Scene.

Karen. Halvor. De Forrige.

Stine.

Naa! Halvor, kan Du skionne hvem der kommer?

Halvor.

De nærme sig alt meer og meer til Landet;
Men Lufsten er saa disen, og saa taaget;
Man siner intet Flag — ei kan man skionne
Om de er' væbnede — thi Skydeporte
Kan ei endnu opdages, — og desuden —
De holde dem vel lukte i det længste.
At det er Engelske, det troer jeg sikkert,
Det kan man see af Bygningen og Riggeren.
Skyts har de vist — det seiler ei — thi ellers
De styred' ei saa lige ind i Fiorden —
Skiondt — megen Modstand vente de vel ikke;
Dog tør de finde mere end de vente;
Der samles alt en Deel.

Karen.

Ja, før de komme,

D 2

Er

Er Stranden vist nok fuld; — o, gode Moder!
 Du skulde see hvor Folket stimler sammen
 I Hobetal, og kappes med hinanden;
 Enhver vil være første Mand ved Stranden,
 De strømme som til Gæstebud — saa glade,
 Saa modige, at det er Lyst at see dem!

Lise.

O, Gud ske Lov!

Stine.

Gud styrke Eder Alle!

Trettende Scene.

Tvende Underansførere. De Forrige.

Første Ansfører.

Nu, Halvor! nu er vores Rode samlet.

Anden Ansfører.

Sa, min er rede — ingen er tilbage;

Hver Mand er væbnet og var strax paa Pletten.

Første Ansfører.

Der strømme fleer og flere til; nu troer jeg

Det bliver bedst Du ordner os.

Halvor.

Min Ordning

Betyder vist kun lidet, men jeg stoler

Paa Folkets Mod, og paa den Ild, som brænder

I alles

J alles Bryst — og paa vort Had til Fienden.
Jeg veed, at det er Normænd, som skal stride,
Og stride for sit Hiem, og for sin Konge,
For alt hvad han har kiert — (tager Karens Haand.) — og
for sin Pige!

Første Anfører.

Ja, Halvor! frygt kun ei, at nogen viger
Det mindste Skridt — en Haandsbred kun tilbage;
Hver falder der han staaer — det har vi lovet —
Vi seire eller døe.

Anden Anfører

(rækker ham Haanden.)

Det være svoret!

Halvor

(giver begge Haanden.)

Vi seire eller døe — det er vort Løsen!

Halvor og Anførerne.

Lad komme den Britte med Ild og med Sværd!

Gud hielp ham, om han vil lande!

Gud hielp ham, om han os kommer for nær!

Der vanker saa blodig en Pande!

Til Norriges Ryf

Kun Veien kan findes igiennem vort Bryst.

Alle Fruentimmerne.

Bestiar, o Alfader! hvert Bryst,

Som værger for Norriges Ryf!

Alle

Alle Mandfolkene.

Lad komme de Voldsmand saa mange der vil!

Ei hente de Norriges Rige.

Det hører med Edelsret Skioldungen til;

I Kampen vi Normænd ei vige.

Til Norriges Ryst

Kun Veien kan findes igiennem vort Bryst.

Alle Fruentimmerne.

Bestiar, o Alfader! hvert Bryst,

Som værger for Norriges Ryst!

Alle Mandfolkene.

I Kampen vi Normænd dyrt sælge vort Liv,

Hver Plet af det Land, som vi eier;

I Kampen for Konge, og Arne, og Biv

Vi kiende kun Død eller Seier.

Til Norriges Ryst

Kun Veien kan findes igiennem vort Bryst.

Alle Fruentimmerne.

Bestiar, o Alfader! hvert Bryst,

Som værger for Norriges Ryst!

Alle Mandfolkene.

Dg kun over Dyrger af Normands Liig,

Sin Fod han paa Landet skal fæste;

Dg om han end dertil fordristede sig,

Det skalde ei vorde hans Bedste.

Til Norriges Ryst

Kun Veien kan findes igiennem vort Bryst.

Alle Fruentimmerne.

Bestiarm, o Alfader! hvert Bryst,
Som varger for Norriges Kynt!

Alle Mandfolkene.

Dg sætter han Foden paa Norriges Strand,

Da venter ham Skotternes Skiebne!

Som Sinclar skal falde hver brittiske Mand,

Naar Dalenes Sønner sig væbne.

Til Norriges Kynt

Kun Veien kan findes igiennem vort Bryst.

Alle Fruentimmerne.

Bestiarm, o Alfader! hvert Bryst,
Som varger om Norriges Kynt!

Alle Mandfolkene.

Op, Brødre! den Fiende os vinker til Strid!

Op! — raste vi gribe til Værg!

Dg fælde den Røver, som nærmer sig hid,

For Landet saa saare at hærge!

Kun giennem vort Bryst,

San Veien skal finde til Norriges Kynt.

Alle Fruentimmerne.

Bestiarm, o Alfader! hvert Bryst,
Som varger for Norriges Kynt!

Alle Mandfolkene.

Til Stranden, til Stranden vi ile som Mand;

Vi sagte, som Normanden pleier;

Vi søgte for Land, og for Konge, og Ven!

Vort Løsen er: Død eller Seier!

Og giennem vort Bryst

Kun Veien Fal findes til Norriges Kyst.

Alle Mandfolkene.

Med Jubel vi søge den

Kyst,

Ud værge for Norriges

Kyst!

Alle Fruentimmerne.

Befriarm, o Alfader! hvert

Bryst,

Som værger for Norriges

Kyst!

T r e d i e A k t .

F ø r s t e S c e n e .

Lise (allene.)

(Hun ſidder tankefuld, med den ene Haand under
Kinden; i den anden holder hun et Strikketøj,
Hun begynder at ſtrikke lidt i det hun ſiger:)

Mig ahner intet godt! — Uvant til Striden
Er hver en Mand; — Vel har de Mod og Hierte,
Dg bittert Had til Fienden — men jeg frygter
Han er dem viſt for mandſtærk; — hans Kanones
Vil fælde mange før de kan ham række;
Dg ſalbt Du, Halvor! — Karen — ſtakkels Karen!
Jeg frygter Du maa prøve Signes Skiebne.

Til Kamp Herr Svenning rider;

”Farvel, min fævre Møe!”

Stolt Gangeren fremſtrider;

Saa mandelig han ſtrider

For Herthas ſtjønne De.

Urolig Signe svæver,
 Hun vied ei selv hvorhen;
 Usikker Foden hæver;
 Det fulde Bryst sig hæver
 For hendes elskte Ven.

Det klemte Hierte banker
 I alt for trange Bryst.
 Omspændt af mørke Tanker
 Hun stielvende omvanker,
 Og finder ingen Trøst.

For Signe ei er faaret
 Den Riddersvend saa bold;
 Til Døde blev han faaret;
 Af Stridsmand blev han faaret
 Til hende paa sit Skjold.

De salte Taarer rinde
 Paa Signes blege Kind:
 "Og aldrig skal Dit Minde,
 "O Elskede, forsvinde
 "Af Signes omme Sind!"

Anden Scene.

Karen. Lise.

Karen.

O, det er lange, græselige Timer!
 Gud! var det dog forbi — o, Lise! Lise!

Med

Med hvert Minut min Ængstelse tiltager!

Jeg løber om, som om jeg var forstyrret;

Dg ikke veed jeg selv hvor jeg vil være;

Jeg finder ingen Ro!

Lise.

Naa, Pige, Pige!

Naar pleier Du at lade Modet falde?

Karen.

O, naar — naar var jeg da paa saadan Prøve?

Naar var min Halvor da i saadan Fare?

I Gaar Du fandt mig lykkelig, min Lise,

Ferdi min Halvor var saa tryg her hjemme;

Gud! er han tryg? — og vover han ei Livet?

Lise.

Dg vilde Du da heller han var Fange?

Karen.

Jeg veed ei hvad jeg vilde selv — kun veed jeg,

At min Ængstelse er uden Grændser!

O, var dog kun min grumme Skiebne afgjort!

Dg vidste jeg kun hvad jeg har at vente,

Jeg skulde bære alt! — men denne Tilstand,

Den gyselige pinefulde Venten

Er meer end skrækkelig — er meer end Døden!

Lise.

Frygt ikke; — der er raske Folk paa Stranden,

Karen.

Ja, Pige! men der kommer flere Fiender,

Det

Det klarned nys et Dieblif i Lufsten,
 Da saae man giennem Rifferten fra Fjeldet,
 Det ene Skib har tvende Flag paa Toppen;
 Det altsaa gav Signal til andre Skibe,
 Som ere uden for; — man saae desuden
 Et lille væbnet Fartoi alt at komme,
 Og stikke frem omkring den søndre Odde;
 Han vist har flere med — det feiler ikke.
 Og om der end kom mange — mange flere,
 Saa veed jeg Halvor tæller ikke Fienden;
 Seg veed han viger ei en Fod tilbage;
 Jeg veed han slaaer til sidste Mand — (med Taarer:)

og falder!

L i s e.

Og hvorfor falde? huff dog kun paa Bisen;
 Huff hvad der stod saa skönt om Fiendens Rugler:
 "At hver en Kugle sin Udskrivt har,
 "Og rammer kun den, hvis Navn den bar."

K a r e n.

Men om der findes een med Navnet Halvor?

L i s e.

O, da har Himlen stemplet den! — da veed jeg,
 Min Karen finder sig i Himlens Billie.

K a r e n.

O! Gud!

L i s e.

Mindst tænkte jeg Du skulde trænge

Til

Et nationalt Syngespil i tre Akter. 61

Til Trøst af mig, Du, som tilforn bestandig
Har fattet Mod, og lettet vor Bekymring.

D, glem dog ei, at disse Dieblikke
Bortile snart — snart Karen er forsvunden;
D, haab at Du — maaskee før Timen rinder,
Er lykkelig og glad ved Halvors Side,

Karen.

Uk! — maaskee og har mistet ham for steds,
Dg græder ved hans Liig!

Lise.

D, trøst Dig, Karen!

Jeg vil gaae op i Fjeldet og see efter;
Jeg troer det klarer af — maaskee at Taagen
Har noget mere lettet sig derude.

Karen.

Rom snart igjen — snart, Lise! — lad mig vide,
Om de gjør nogen Mine til at lande.

(Lise gaaer.)

Tredie Scene.

Karen (allene.)

(Hun sætter sig ved Bordet, tager Strikketøiet, som
Lise har lagt der, lægger det strax igjen fra sig
— reiser sig — gaaer frem og tilbage — seer
ud af Vinduet — sætter sig snart et Sted, snart
et andet — fort, viser alle Tegn paa den
største

største Urolighed. — Alt dette skeer under Re-
tournellen, som for at give hende Anledning til
at vise Urolighed, bør være temmelig lang.)

O, kunde jeg quægende Rolighed finde,
Dg mindste de grusomme Diebligs Tal!
Gid snart lig seenbrægtige Timeglas rinde,
Som lover mig Fryd, eller truer med Dval!

Min Halvor! il, Halvor, tilbage!
O, kom til min brændende Barm!
O, snart Du den Voldsmand forjage,
Dg hvil i Din Elskedes Arm!

O, kunde jeg quægende Rolighed finde,
Dg mindste de grusomme Diebligs Tal!
Gid snart lig den frygtede Time forsvinde,
Som giemmer mig Fryd — eller grændseløs Dval!

Fjerde Scene.

Karen. Stine.

Stine.

Naa! Pige, Pige! hvorfor saa urolig?
Hvi quæler Du Dig selv? — fat Dig, min Karen!

Karen

(Kaster sig i Moderens Arme.)

O, bedste, gode Moder! denne Time,
Kun denne ene skræffelige Time,
O, var den kun forbi!

Stine.

Et nationalt Syngespil i tre Akter. 63

Stine.

Den svinder hastig;
Den bringer maaskee Fryd, og maaskee Kummer,
Men hvad den bringer er til vores Bedste.

Karen.

J Herrens Navn! — lad komme alt! — hver Skiebne
Skal være taalelig mod den Uvisshed;
Forventningen er skrækkelig og kvalfuld!
(Der høres et Kanonstød.)

De fyre alt! (atter et Stød.) — o Gud! — (Tredie Stød.)
— o, Gud! de komme!

Stine.

Hust paa, mit Barn! i Nødens Diablikke,
Da er det vi skal trolig savne Haabet;
Da er det vi skal vise vi er rede
At bære alt, hvad Himlen har besluttet,
Og taalig underkaste os dens Villie.
(Hun lytter.)

Jeg hører intet meer; nu er det stille.

Karen.

De kan maaskee endnu ei række Landet
Med deres Ild; — Ei dræbe Folk paa Stranden.
O, frels dem, Gud!

Stine (lytter.)

Hys! — stille! — lad os høre!
(Man hører langt borte et tredobbelt Hurra.)

K a

Karen

(med haabfuld Forundring:)

Et Hurra=Raab?

Stine.

De muntre sig til Striden.

Femte Scene.

Lise (kommer løbende ind ganske aandeløs.)

De Forrige.

Lise.

O, Moder! Moder! Karen! Fader kommer!

Stine.

Hvad siger Du?

Karen.

Hvad! — Fader?

Stine.

Kommer Fader?

Lise.

Ja, bedste Moder! Kaperen er kommen!

Han har alt kastet Anker her i Havnen!

Har Du ei hørt ham fyre? — hele Folket

Modtog ham med et Hurra saa det flingred; —

Alt Baaden er sat ud og roer til Landet;

Han er her strax! jeg vilde ikke vie

At jeg fik høst hans Faderhaand! — jeg ilte

At bringe Dig den glade Efterretning!

Stine.

Et nationalt Syngespil i tre Akter. 65

Stine.

Han er nok lobet ind for Fiendens Skibe.

Lise.

Nei, det er Priser, som han har bragt med sig;
Tænk! — engelsk Flag staaer neden for det Danske!

Karen.

Gud! hvilken Glæde!

Siette Scene.

Halvor. Iver. De Forrige.

Lise.

Iver!

Halvor.

Her, min Moder!

Her bringer jeg en Kapergast.

Stine

(omfavner Iver.)

Min Iver!

Men hvor er Fader?

Iver.

Fader er dernede.

Han kommer vist nok strax, naar han er færdig;

Han er ombord paa en af vore Priser.

Og Anders, (til Lise.) Jeg skal hilse Dig fra Anders.

E

Alle.

Alle.

(med nedslagen Forundring.)

Hvad! Anders?

Iver.

Ja — han er ombord paa Prisen.

Lise.

Som Fange da?

Iver.

Nei, vist nok ei som Fange;

Han sikkert har en vigtig Bank omborde;

Han commandeerte Skuden, da vi tog den;

Han raabte til mig: "Iver! hils min Lise!"

Meer talte jeg ei med ham i den Skynding;

Han havde vist nok meget at bestille,

Thi Skibet var saa læk, at Folket neppe

Meer orkede at bære det paa Pompen.

Halvor.

Hvad! — Anders skulde haane norske Søemænd,

Dg tage Høre i en engelsk Skude,

Dg tiene Fienden — fare med hans Skibe!

Dg det fordi han kiender hele Kysten?

Karen.

Umuligt!

Lise.

Ja — ved Gud — det er umuligt!

Seg skulde see min Anders som Forræder?

Han

Et nationalt Syngespil i tre Akter. 67

Han skulde komme — bringe Skam og Skændsel
Til mig — til hele Huset — og til Landet?

Halvor.

Jeg havde ikke ventet det af Anders.

Lise.

Huff, Halvor! at Du taler med hans Pige;
Du burde dog ei krænke mig — jeg veed det,
Jeg veed det vist at Anders er uskyldig!
Han sviger ei sin Konge — men Mistanken —
Kun Skyggen af Mistanke om hans Hjerte,
Den krænker mig til Døden!

Stine.

Kiere Halvor!

Døm ingen uforhørt — græd ikke, Lise!
Saa uforfæmmed bliver aldrig Anders,
At sende Dig en Hilsen, hvis han ikke
Med oprækt Hoved turde see Dit Ansigt.

Halvor.

Nei, Du har Ret! — Tilgiv mig, gode Pige!
Han sviger ei! — Før Anders tiener Fienden,
Før tiener jeg ham selv! — Med Skudens Læthed
Det hænger vist nok ikke rigtigt sammen;
Med List han vilde fange dem, det troer jeg.

Stine (til Lise.)

Vær Du kun rolig, Barn! — og elsk Din Anders.

(Til Iver.)

Men hør, min Gut! Du har jo ei fortalt mig

Det mindste om Dit Tog; — Gud! ignar Aftes,
 Det var et grusomt Veir — og halve Natten
 Det stormede, og haglede, og regnte,
 Saa Gud veed, hvor I kunde seile Fiorden.

Iver.

Saa, det veed ikke jeg — det veed kun Fader,
 Jeg mener han kan tælle hver en Bølge.
 Det var saa mørkt, man kunde ei see Haanden;
 Vi havde da en Fierdingvei tilbage;
 Vi hørte Braat og Brand paa alle Sider,
 Dog slap vi lykkelig og vel — men Fader
 Stod ogsaa selv den hele Tid ved Roret.

Karen.

O, Gud skee Lov, som frelste dem!

Halvor.

Men siig mig,

Hvorledes fik I taget Fiendens Skibe?

Iver.

Vi kom til Søes, og maatte styre vestlig
 Saalængesom det kulede saa grusomt;
 Vi lænsede for Fokken. — Imod Midnat
 Trak Vinden sig til Søers — og blev lidt rolig;
 Vi vendte og sadt Koursen øster efter;
 Snart blev vi vaer en fire, sex Lanterner;
 Vi gjorde Tagt — men var for langt ifra dem;
 Men aldrig før det gryede lidt af Dagen,
 Da saae vi disse to lidt østlig for os;

Den

Et nationalt Syngespil i tre Akter. 69

Den ene seilede saa rask imod os;

Den anden holdt sig nærmere ved Landet.

Halvor.

Ja, han var læf — Vist nok har Anders haabet,
At bringe ham i Havn et Sted til Norge.

Iver.

Saa snart vi saae dem, holdt vi op imod dem,
Og hastig var' de tagne kan Du tænke.

Vi sined' en Skude, som seilte saa fro,

Vi sinede to;

Den ene os seilede lige imod,

Thi Vinden var god;

Han seilte saa Masten stod kroget,

Han frygtede ikke for noget.

Vi sendte en Kugle lidt agter ham ud;

Han loe ad det Skud!

Vi gav ham den anden digt foran hans Bop,

Han lod som han sov;

Vi tænkte: vi saae ham nok vække,

Om ogsaa hans Stormast skal knække.

Den tredie Kugle foer giennem hans Seil;

"Han skyder ei seil."

Saa troer jeg han tænkte. — Nu braste han op,

Gik Flag paa sin Top,

Men snart dette Flag maatte glide,

Da vi kom lidt nær til hans Side.

"Ea-

"Captainen i Baaden — Papirerne med!"

Han ydmyg steg ned.

Priismester og Mandskab vi sendte ombord,

Og videre foer;

Vi tænkte lidt mere at fange,

Da Skibene var saa mange.

Vi kom til den anden — langte borte vi saa,

De Pomper at gaa.

"Den Skude den har vi, den seiler ei væk,"

"Den dygtig er læk."

De lod sig saa villige tage,

Og glade vi styred tilbage!

Karen.

Du faaer nok Lyst til Kaperlivet, Iver!

Iver.

Ja, naar hvert Tog gik af saa godt som dette!

Men ofte man vist andet faaer at vide.

Stine.

Kom, Børn! Kom lad os glade møde Fader;

Kom, Lise!

Karen.

Gode Lise! Kom — følg med os.

Stine.

Sorg Du kun ei — Din Unders er Dig værdig;

Det staaer jeg inde for.

Lise.

Jeg kommer efter.

(De gaae alle undtagen Lise.)

Sh

Syvende Scene.

Lise (allene.)

Nei, Fader — møde Dig, og ei med Glæde,
Ei kysse glad Din Haand — det kan jeg ikke!

Kun mig — kun mig skal Sorg nedbøie,
Mens Glæden troner i hvert Bryst!
Kun mit forgrædte vaade Nie

Skal ske de glade Venners Lyst!
For mig kun Dagen mørk skal være,
Kun jeg — ak, jeg skal Sorgen nære!

Skal mig ei Faders Hiemkomst fryde,
Men gyde Kummer i min Siel?
Skal jeg ei glad Ham Haanden byde,
Dg barnlig frydes ved hans Held?
O, elskte Fader! skal Din Lykke
Saa tungt Din sømme Datter trykke?

Dg skal jeg ei med aabne Arme
Imøde, Anders! løbe Dig?
Dg ei med Elskerindens Varme
Op til mit Hierte trykke Dig?
Skal jeg det Navn med Blussel høre,
Som ene frydede mit Dre?

Min Anders! var Du uden Brøde,
Reen, som det Folk Du iler til!
Af Fryd mit Hierte skulde gløde,
Dg Kinden blusse! — Diets Ild

Dg blide Taarer ſkulde ſige,
Hvor dyrebar Du var Din Pige!

Ja, Du er ſkyldfri, uden Brøde,
Reen, ſom det Guld Du iler til!
D, kom! for Dig min Barm ſkal gløde
Af evig reen og hellig Ild!
Dig Diet ſmilende ſkal ſige,
Hvor dyrebar Du er Din Pige!

Ja, Du er reen — og ædelt er Dit Hierte,
Dg Du er ſkyldfri, Anders!

Sttende Scene.

Halvor. Anders. Liſe.

Halvor.

Ja, det er han!

Thi det har Fader ſagt, ſaa kan Du troe det. —
Der har Du ham,

Anders.

Min Pige!

Liſe

(løber i hans Arme.)

Anders — Anders!

(De blive nogle Dieblikke ſtaaende tauſe i hinandens
Arme.)

Anders.

Jeg har Dig — har Dig her i mine Arme,

Min

Min Elskede! min evig elskte Lise!

Dg alt er glemt — al Kummer er forspunden!

Dig har jeg — og ved Dig, min hele Riigdom!

Alt andet kunde Tienden mig berøve,

Kun ikke Dig — o, Himlen være lovet!

Lise.

Du elsker mig — og ingen anden Lykke,

Dg ingen Riigdom kan mit Hierte glæde,

Dg ingen Modgang græmme mig! — D, saae Du —

Saae Du, min Anders! hvor det var mig grusomt,

Hvor smertende at tænke Dig som Fange! —

Det er forbi — Du kom — kom saa uventet!

Anders

(tager smilende Lises Haand.)

Velkommen dog?

Halvor.

Vi studfede en Smule

I Førstningen, da Iver os fortalte,

Du var ombord i Engelskmandens Skibe;

Vi fandt det underligt, at Du, min Anders,

Du kunde tage Tjeneste hos Tienden;

Det nedflog lidt Din Lise.

Anders

(i en venlig lidt bebreidende Tone.)

Gode Fige!

Du tvivlede om mig?

Hal-

Halvor

(rækker ham Haanden.)

Tilgiv mig, Anders!

Jeg nægter ei, at før jeg fik betænkt mig,
Det faldt mig rigtig nok lidt uforstaaeligt;
Jeg var nok ene Skyld i Lises Tvivlen.

Lise.

Ei bragte Du mig, Halvor! til at tvivle,
Men at et Skin — en Skygge af Mistanke
Om Dig, min Anders! Kulde kunne næres
I noget Bryst — det krænkede mig, Halvor!

Halvor.

Naa! lad os glemme det. — Fortæl os, Anders,
Hvorledes Du slap fri af Tiendens Klør.

Anders.

Jeg havde, som Du veed, lidt Part i Skuden,
Alt hvad jeg suurt min Livstid har erhvervet;
Den solgte de, og gjorde den til Pris;
Jeg gav mig ud at være svensk af Fødsel.
Og — for at komme hjem til Dig, min Pige!
Saa lod jeg mig forhøre af en Svensk.

Halvor.

Ja — siden vi har ikke Krig med Svensken,
Men sikkerlig — vi faae den snart — det troer jeg.

Anders.

Vi kom til Strømsstad; — Fire store Skibe
Af Tiendens laae der saa stolt for Anker

I Strøm:

I Strømstads Havn. — De vare alle ladte
Med Tiære, Sern og Talg for Kongens Regning.

Halvor.

Gra Østersøen kom de, kan jeg tænke?

Unders.

Ja, det forstaaer sig — Snart de fik at vide,
At jeg var født i Norge — at jeg kiendte
Den hele norske Kyst — og de var' bange
At seile den forbi saa seent paa Aaret.

Halvor.

Det er ei heller Spøg — naar Stormen kommer,
Og paalands Vind — og lange mørke Nætter;
De vidste de ei Lodser kunde vente.

Unders.

Strax kom en Engelskmand og bød mig Høre;
Han bød mig hvad jeg vilde — thi for Guldet
De tænke Ure, Tro, og alt kan kubes.
Kun Guld er Brittens Guddom — Guld tilbedes;
Han kiender ingen anden Gud end Penge. —
Jeg lod som jeg var villig strax; — jeg tænkte;
Med Vold har de udplyndret vores Konge;
Vold kan jeg ei anvende for at hævne
Det Overfald de viiste os — men Listen —
Du faaer dog see hvad Listen kan udrette!

Halvor.

Jeg tænkte det — har jeg ei sagt det, Lise?
Med List han vilde bringe dem til Norge.

Lise.

Lise.

Du troede det dengang Du fik betænkt Dig;
Men, Halvor! først Du dog mistænkte Anders.

Anders.

Jeg lod mig hyre, kom ombord i Skuden;
Bed Nattetid jeg listed mig i Rummet,
Dg borede syv, otte store Huller.

Halvor (til Lise.)

Der kommer mine Ord om Skibets Lækken.

(Til Anders.)

Du havde Nagler rede at slaae i dem?

Anders.

Ja, Skuden var saa sikker som en Potte;
Bed Middagstid i Gaar blev Vinden nordlig;
Dg blæste friskt — en revet Merseils-Kuling;
Vi lettede, og gjorde Seil saa herlig;
Men imod Mørkningen begyndte Stormen;
Captain og Styrmand havde grogged dygtig
Paa engelsk Viis, saa ingen passed' paa mig;
Jeg løsnede nu mine skjulte Nagler.
Vi mærked' Lækken, og tog til at pompe;
Men Vandet vorte meer og meer i Skibet;
Vi kunde neppe bære det paa Pompen,
Skiont alle Pomper gif.

Halvor.

Da blev de bange?

Lise.

Lise.

De havde Marsag til at blive bange;
Det var jo og en reent fortvivlet Tilstand.

Unders.

De holdt det troligt ud i nogle Timer.
Mod Morgenens var hele Skibets Mandskab
Saa trætte og udmattede, at neppe
De var' i Stand at røre sig.

Lise.

De Stakker!

Unders.

Omsider kom de alle frem og bad mig
Jeg for at bierge Livet vilde prøve
At føre dem i Havn, hvorhen jeg vilde,
Thi ellers vilde hver Mand gaae fra Pompen
I Herrens Navn, og lade Skibet synke;
Captainen maatte taale denne Skiebne;
Han saae desuden selv det var umuligt
At bringe Skibet sikkert over Søen; —
Nu tog jeg Skibet under min Commando,
Og styrede saa Koursen under Landet,
Da De kom og tog os.

Lise.

Men, min Unders!

Du blev vel reent forundret ved at finde
Vor gamle Fader paa en Raperstude?

Ans.

U n d e r s.

Jeg blev, som om jeg havde seet de Døde!
 Dog glædede det mig, at være tagen
 Af vores gode gamle Fader Ole;
 Thi ene ham forunder jeg den Glæde,
 Som jeg har mistet nu — at kunne bringe
 Et fiendtligt Skib med Ladning ind til Kongen!
 Selv havde jeg ei taget mod det mindste;
 Nu hør' det Ole til, og Oles Mandskab.

H a l v o r

(tryster hans Haand.)

Morff er Du, Ven! og ædelt er Dit Hjerte! —
 O, dersom Ole kun forstod Din Mening,
 Saa veed jeg han betænkte sig ei længe;
 Hans Liv — hans Eiendom var stedsse rede,
 Saa snart det gieldte Fødelandets Frelse.

U n d e r s.

Glade for Norge vi offre vort Blod!
 Velstand, Formue, hver Skierv vi frembære!
 Nedlægge den for det Alter, hvis Gud
 Hviler paa Tapperhed, Trofskab og Vre!

H a l v o r.

Hellige Alter! — trygt hvile Din Gud,
 Støttet ved Tapperhed, Trofskab og Mod!

E i s e.

Elskede Fødeland! rolig Du hvile!
 Skue Dine Normands usvækkede Mod!

Skue

Et nationalt Syngespil i tre Akter. 79

Skue Dine Sønner, som kappende ile
Frem til Dit Alter med Bælfand og Blod!

Alle.

Rigernes Soel dog vel eengang igien
Skal uformørket bag Skyen fremblinke!
Glade og jublende hilse vi den!
Glade vi øine den Held os tilvinke!
Fiendernes Bølge skal snart svinde hen!
Held for hver Norges, hver Dannemarks Ven!

Halvor.

Men Ole tøver længe der ved Stranden;
Han har saa travlt med Skibenes Fortøining;
Jeg vil gaae ned og hielpe ham — den Gamle.
(Gaaer.)

Niende Scene.

Anders. Lise.

Anders

(tager hende om Livet.)

Du glemme Lise! — Du, som kunde tænke
Din Anders kunde glemme Land og Konge:
Du skal betale det med tusind Kysse!

Lise.

Bebreid mig ei — ved Gud! — Du gjør mig Uret.

Kn-

Anders.

Du kunde den Tanke et Dieblif nære:

Din Anders, ombord i den fiendtlige Stævn,
Utro mod sin Konge, ufølsom for Vre,
Ei skulde opflammes af brændende Havn?

Lise.

Hengiven mit Herte sin Elsker frikendte,
Dg altid uskyldig ham Kierlighed fandt;
Jeg tusinde Sukke mod Himmelen sendte,
Dg Evigheds Uvished og Kummer forsvandt.

Anders.

Men Ringeagt maatte Din Kierlighed kiste.

Lise.

Jeg elskede trofast, og agtede Dig.

Anders.

For Riddingen kunde Du Elskov ei føle.

Lise.

Men Du blev ei Ridding — ei kendte Du Evig!

Anders.

Kun Trost kan elskes.

Lise.

Men Kierlighed haaber.

Anders.

Dg stufes saa ofte.

Lise.

Et nationalt Syngespil i tre Akter. 81

Lise.

Men undskylder Alt!

Anderse.

Utroskab mod Fødeland Hævnen anraaber.

Lise.

Men før Du blev utro, før Jordkloben faldt!

Begge.

Før Normænd blev utroe, før revnede Fielde!

Før styrtede Klipper for Stormenes Vælde!

Før tørredes Havet! før Jordkloben faldt!

T i e n d e S c e n e.

Ole. Stine. Halvor. Karen. Iver.

De Forrige.

(De komme ind imedens de syngte Choret, og standse ved Døren uden at sees af de Syngende. Naar de holde op, igientage Ole, Halvor og Iver de trendende sidste Linier.)

Før Normænd blev utroe, før revnede Fielde!

Før styrtede Klipper for Stormenes Vælde!

Før tørredes Havet! før Jordkloben faldt!

Lise

(løber imod Ole.)

Velkommen, Fader!

(Ryser hans Haand.)

F

Ole.

De.

D, god Dag, min Lise!

Naa! sig mig nu — er Du tilfreds med Sangsten?

Lise.

D, Du har bragt mig alle Livets Glæder!

D, Gud velsigne Dig, min bedste Fader!

De.

Ja, naar man reiser ud i vilde Egen,

Og kapper Kixrester til sine Døttre,

Saa blier man vel modtaget.

Lise.

Gode Fader!

De.

Naa! naa! — jeg spøger kun.

Stine.

Kom sæt Dig, Fader!

Karen.

Du trænger vist til Hvile, kom og sæt Dig.

De.

Ja, lad mig først uddele mine Gaver;

Jeg kommer jo fra Marked. — Gamle Stine!

(Han kysker hende.)

See her min hele Gave; men jeg veed det

Den er Dig kier endnu.

Stine.

Stine.

Kier vil den blive
Til sidste Mandedræt!

Ole.

Og Dig, min Lise!
Dig har jeg bragt en Brudgom; Du begiærer
Vel intet mere nu?

Lise.

Mig har Du skienket
Al den Lyksalighed jeg kunde ønske!

Ole.

Det Skib, som Du var paa, min kiere Anders!
Det havde Du bragt ind, om ogsaa Ole
Ei havde nogen Tid sat God i Fartoi.

Anders.

Jeg havde bragt det ind i Havn — til Kongen.

Ole.

Mandskabets Part er jeg ei Herre over,
Men mig tilhører dog den største Andeel.
Ei taer jeg nogen Ting fra Dig og Landet;
Min Part er Din — Brug Du den som jeg haaber.

Anders

(ryster hans Haand.)

Tak, Fader! — Gud skee Lov! — Tak, gamle Ole!
(Til Lise.)

Vi faae nok Brød — Hver Hvid tilhører Kongen!

De.

Saa meente jeg! — Gud lønne denne Handling!
 Og jeg skal ogsaa lønne Dig: — Min Anders!
 Der — tag Din Lises Haand — og vær velsignet!
 Dig, gode Halvor! og min elskte Karen!
 Jer har jeg intet andet til end dette.

(Han lægger deres Hænder i hinanden.)

Og Gud velsigne Jer! Din Medgiwt, Halvor!
 Den bliver disse sunde, friske Arme,
 Og disse vakre rosenrøde Kinder;
 Gid aldrig de af Krænkelse maae blegne!
 Forresten gaaer Forgyldningen nok af dem,
 Men elsk dem dog, min Halvor! skøndt de falme.

Halvor.

Ja, evig skal jeg elske dem!

Karen.

O, Fader!

Du deler ud Lykfsalighed til alle.

De.

Dig vil jeg dele med, min Kære Jver!
 Vi har to danske Slag, som have valet
 Der hvor det engelske stod neden under.
 Dig, raske Gut! — Dig skienker jeg det ene;
 Men giem det som Din Diesteen. Det andet
 Vil jeg beholde selv — og det skal ligge
 Hver Nat ved Hovedgierdet af mit Leie.

Dg naar jeg døer, — (Til Stine med Kærlighe.) — ſaa
læg det i min Kiſte!

Men Skibene tilhøre Fødelandet;

Modtag min Skierb, o Konge! — elſkte Norge,

O, tækkes med det Livet jeg kan yde!

Ellevte Scene.

Tvende Priiſmestere. De Forrige.

Førſte Priiſmester.

Mandskabet hilſer Dig, Captain! og beder

At Du vil ſkrive Kongen til og ſige:

De intet egne ſig af vore Priſer.

Alt hører Kongen til — For ham de ſeile,

For ham de vove Livet — ei for Penge.

Anden Priiſmester.

Ja, andet har vi ei at byde Kongen,

Men det er ærligt meent.

De

(ryster deres Hænder.)

Tak, Kammerater!

Gud lønne Jer! — Gud lønne Eder alle!

O, Gud velsigne hver en ædel Søemand!

Hver Mand, ſom føler varmt for Land og Konge!

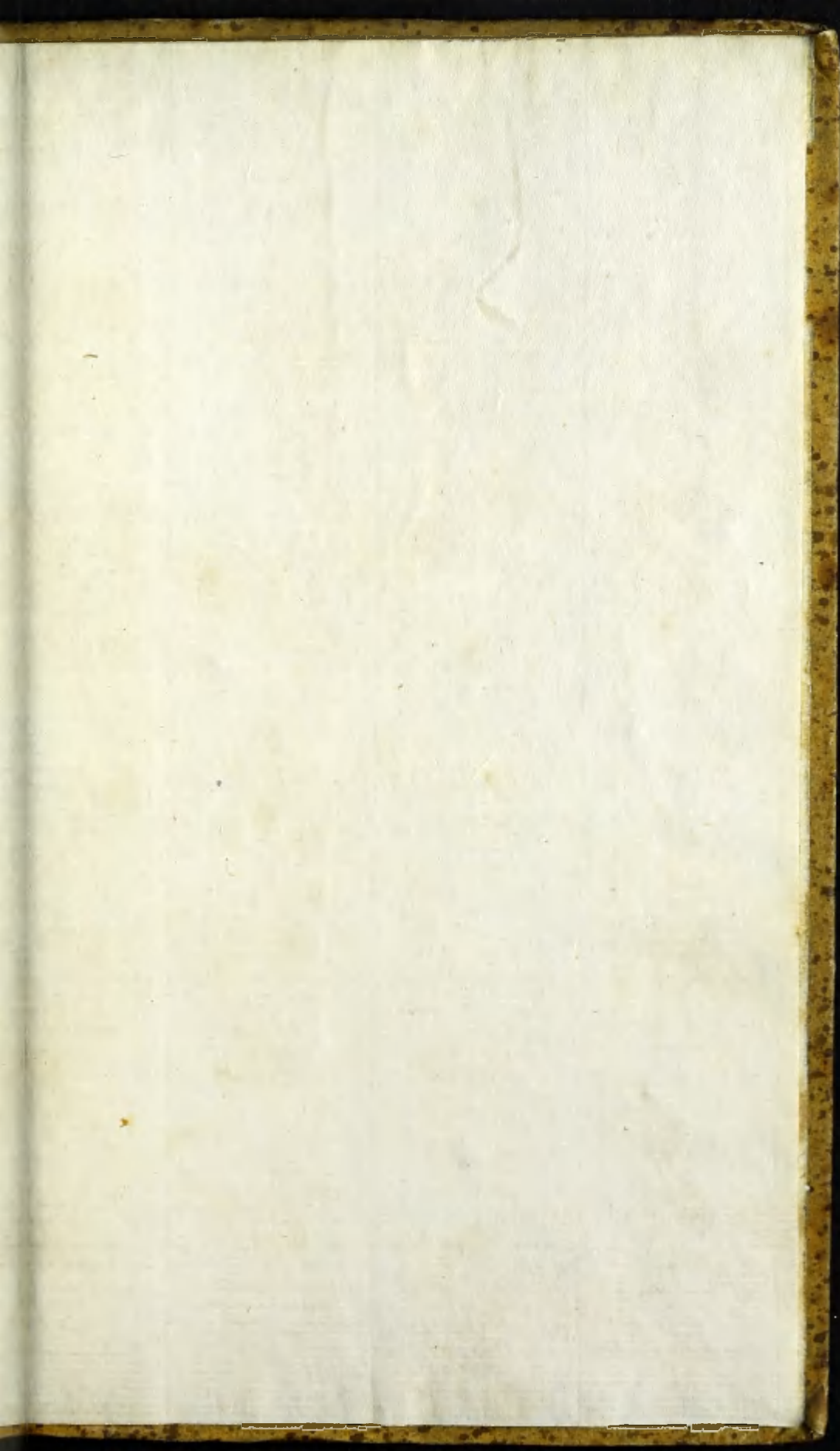
Slut.

Slutnings , Chor.

Fæstlig fremtræde hver Dannemand!
 Værlig hver Normand ham Hænderne byde!
 Love at værne om Fødeland!
 Høit og høitideligt Løftet gienlyde!
 Høit det gienlyde fra Strand til Strand!
 Hellig de sværge,
 Trolig om Landet at værgе!
 Hører det, Sletter og elskede Gran!
 Hellig vi sværge,
 Trolig om Landet at værgе!
 Hører det, Klipper, og Sletter, og Vand!
 Trolig vi fægte for Konge og Land!
 Fægte saalænge der aander en Mand!

Leve vor Konge! vor Frederik!
 Leve Maria! Hans trofaste Mage!
 Længe Dit blide, Dit hulde Blik
 Krydre vor Frederiks qvælsfulde Dage!
 Leve vor elskede Frederik!
 Lev for Dit Rige!
 Dannemand døe for de svige,
 Smuldbred' end Klipper, og Verdner forgik!
 Lev for Dit Rige!
 Normand kan døe, men ei svige!
 Smuldbred' end Klipper og Verdner forgik
 Aldrig vi svige vor Frederik!
 Leve vor Konge! vor Frederik!

2. The first of these is the
fact that the number of
persons who have been
sent to the workhouse
has increased in the
last year. This is due
to the fact that the
number of persons who
have been sent to the
workhouse has increased
in the last year. This
is due to the fact that
the number of persons
who have been sent to
the workhouse has
increased in the last
year. This is due to
the fact that the
number of persons
who have been sent to
the workhouse has
increased in the last
year.

The second of these is the
fact that the number of
persons who have been
sent to the workhouse
has increased in the
last year. This is due
to the fact that the
number of persons
who have been sent to
the workhouse has
increased in the last
year. This is due to
the fact that the
number of persons
who have been sent to
the workhouse has
increased in the last
year. This is due to
the fact that the
number of persons
who have been sent to
the workhouse has
increased in the last
year.

The third of these is the
fact that the number of
persons who have been
sent to the workhouse
has increased in the
last year. This is due
to the fact that the
number of persons
who have been sent to
the workhouse has
increased in the last
year. This is due to
the fact that the
number of persons
who have been sent to
the workhouse has
increased in the last
year.

